

значително селище се оказва Сливен (Ислимие), макар че в първите векове е село, подчинено на по-големия център Ямбол. По документи още в средата на XVI в. Сливен е център на нахия (малка околия, подчинена на по-голямата каза). (Първева 2007: 125). От описа на селищата в Никополския санджак се вижда, че Сливенската нахия обхваща селата на изток от Сливен. (Ковачев 1997: 164). В началото на XVII в. той е вече център на каза, която в продължение на 250 години почти не променя границите си. Южната граница е р. Тунджа, на изток е включва линията с. Жельо войвода – Горно Александрово – Седларево – Медвен. Северната граница е главното било на Стара планина (без Котленско), а западната включва поречието на Беленска река и с. Бинкос.

Твърдишко е в Чирменския санджак на Новоагорска или Казанлъшка нахия. На юг от р. Тунджа е Ямболската каза, от която още през XVII в. се оформя Ямболска нахия (Невахи и Ямбол), Неваи. От края на XVIII в. Сливен е център на санджак, включващ отначало само Ямбол и Ямболска нахия. След реформите през 60-те г. на XIX в. Сливенски санджак включва вече земите на почти цяла днешна Югоизточна България, включително Новоагорска каза.

Паралелно с администрацията, в Османската империя битуват категории население, натоварено със специални задължения. Обикновено те са на групи от трима задължени мъже – един действащ и двама заместници. Групите са обединени в единици – оджаци, които не съответстват на административните граници. Например с. Жеравна е било средищно за войнуганите и затова получава името *Баш кьой* – ‘главно село’. Макар и не много, топонимите разкриват наличието на някои категории от това население.

Край с. Жълт бряг има м. *Мартолоз ери* – ‘мартолозко място’. Явно в селото е имало такава група със задължение да пази границите.

На югоизток от с. Тополчане има м. *Мюсюлюмя*. В ранната османска история мюсюлемите са авангардни части във войската. След образуването на еничарския корпус тяхната роля намалява и те изчезват като категория войска, но названието остава. Подобна е ситуацията и с названието *Джамбаз кору*, северозападно от с. Жельо войвода. Джамбазите са хора, които рекрутират коне и се грижат за тях. По-късно с понятието джамбазин се обозначават цигани, прекупвачи на коне.

Населението на с. Вьглен, Раково, Сотирия е имало задължението да пази пътищата.

Голяма част от земите са раздадени на военно задължени – спахии или чиновници, за ползването им, докато са на длъжност. В зависимост от прихода се делят на тимари, зиамети, управлявани от заими и хасове. В тази връзка е топонимът край с. Камен – *Займското място*.

След ликвидирането на спахилъка през 20-те години на XIX в. голяма част от ползвателите успяват да оформят поверените им земи като личен имот. По селата стават известни с титлата *бей*. С тях са свързани топонимите: *Бей сърта*, *Бейската кория*, *Бейското лозе* и др. Последният бей чифликчия – Халил бей Алибеев – се изселва от чифлика си до с. Тополчане в Турция през